

Antidogma - Az amerikai „négerintegráció” tanulságai II. rész

2011 október 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

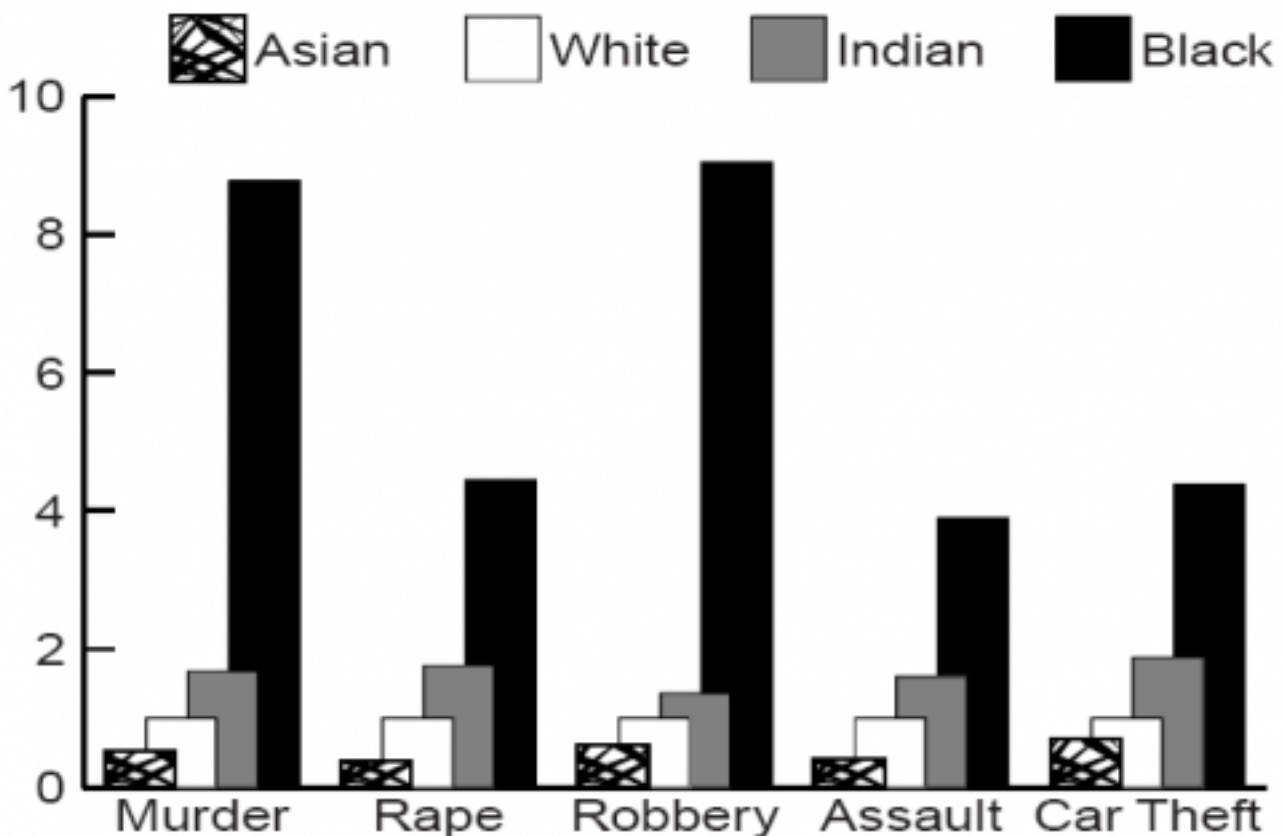
Hosszasan ecsetelik viszont azokat a faji méltánytalanságokat, amelyeket a feketéknek állítólag el kell szenvedniük a fehérektől. Könnyfakasztó sztorik sorjáznak áruházi detektívek által zaklatott néger diplomásokról, luxusautók vezetése közben letartóztatott baseballjátékosokról, portásnak vélt ügyvédekről, taxisok által kikoszorózott cégvezetők...

Nem csoda. Akár tetszik, akár nem, teljesen ésszer? faji alapon megítélni az idegeneket.

A fekete taxisof?rök sem szívesen vesznek fel fekete utasokat, mert fehér kollégáikhoz hasonlóan ?k sem szeretik, ha kirabolják ?ket. A fekete biztonsági ?rök ugyanúgy gyanakodnak a fekete vásárlókra, mint fehér munkatársaik. A feketéket ugyanúgy meglepi, ha egy fekete ügyvéddel találkoznak, mint a fehéreket. Mindennek nyilvánvaló okaik vannak.

Nem várható el a dánoktól, hogy kínaiul beszéljenek, ahogyan a kövérekt?l sem, hogy akrobaták legyenek. Az élet bizonyos sémákat követ, és ?rülség lenne azt várni, hogy ezeket ne vegyük észre. El lehet persze utasítani a sztereotípiákat, de – mint azt a szerz?k kénytelen-kelletlen maguk is elismerik – számos faji sztereotípiának mégiscsak van alapja. Kétségtelenül kellemetlen egy néger fels?vezet? számára, ha egy fehér n? nem hajlandó kettesben beszállni vele a liftbe, de ez kinek a hibája? Ha a négernek nem követnének el annyi b?ncselekményt, akkor a fehérek nem félnének t?lük.

Arrest Rates Multiples of White Rate

Mennyit? Nos hát, az USA-ban a négernek hétszer gyakrabban követnek el gyilkosságot és nyolcszor gyakrabban rablást, mint a többi fajhoz tartozók. Amikor er?szakos b?ncselekményt követnek el, háromszor gyakrabban használnak l?fegyvert és több mint kétszer gyakrabban kést, mint a nem feketék. Az évenként elkövetett 770 000 er?szakos fajközi (tehát négernek és más fajok közötti) b?ncselekmény 85 százalékát (a lakosság 12 százalékát alkotó) négernek követik el. Ráadásul több er?szakos b?ncselekményt követnek el a fehérek, mint fajtestvéreik ellen: áldozataik 45 százaléka fehér, miközben a fehér b?nöz?k áldozatainak alig 3 százaléka fekete. A négernek 39-szer gyakrabban követnek el er?szakos b?ncselekményt és 136-szor gyakrabban rablást a fehérek ellen, mint fordítva és (a néger viktimológia egyik leg?bb tromfját érvénytelenítve) majdnem két és félszer gyakrabban követnek el (faj) gy?löletb?l b?ncselekményt („hate crime”) fehérek ellen, mint fordítva.

Minderről persze Steinhorn és Diggs-Brown mélyen hallgat, ellentétben a hivatalos FBI-statisztikák alapján összeállított A b?n színe – Faj, b?n és büntetés Amerikában (The Color of Crime – Race, Crime, and Justice in America, New Century Foundation, 2005) című kiadvánnyal.

A maguk részéről a feketék is rájöttek, hogy a legtöbb fehér nem akarja az integrációt, akármennyire is hangoztatják az ellenkezését. Egyes feketék sem akarták soha, és sokan azok közül is, akik azt hitték, hogy igen, menet közben meggondolták magukat, miután rájöttek, hogy nem működik.

A szerzők is elismerik, hogy a feketék közönye, sőt ellenségessége az integrációval szemben ugyancsak hozzájárul annak kudarcához. Azt is megjegyzik, hogy habár a négerek panaszkodnak amiatt, mert b?nöz?kként kezelik őket, ugyanakkor élvezik is a hatalom érzését, amely abból ered, hogy képesek megijeszteni a fehéreket – márpedig erre a hatalomra nem tettek volna szert, ha nem lenne ilyen sok b?nöz? közöttük.

Steinhorn és Diggs-Brown azt is kimutatja, hogy a feketék és a fehérek drámaian eltérő módon vélekednek az amerikai faji kapcsolatokról. A fehérek – akiknek az elsősorú többsége nincs olyan helyzetben, hogy „elnyomja” a négereket, még ha akarná is – torkig vannak azzal, hogy a négerek állandóan a „rasszizmus” miatt panaszkodnak. Ezzel szemben a feketék azt hiszik, hogy „rasszizmus” van mindenhol és magyarázatul szolgál mindenre.

Amint azt a szerzők hangsúlyozzák, noha az USA különböző fajú lakói ugyanabban a világban élnek, mégis teljesen eltérően látják azt. És sokan közülük igyekeznek is különbözővé tenni a világaikat. Bármennyire is sajnálatos, a feketék és a fehérek különböző tévémorokat néznek, különböző magazinokat olvasnak, és szegregált templomokat látogatnak.

A négerek Afrikával azonosulnak, Kwanza faji ünnepét ünneplik, megvan a saját „nemzeti himnuszuk” (Lift every voice and sing) és teljesen más a „kultúrájuk”, mint a fehéreké. Ténylegesen egy különálló nemzetet alkotnak az Egyesült Államok területén belül. Ezek után joggal tehető fel a kérdés, hogy Amerika faji megosztottságának az állandóságát konstatálva vajon a szerzők el?állnak-e valamilyen alternatív javaslattal? Szó sincs róla.

Egyetlen jelzésként arra, hogy tulajdonképpen fontolóra vettek egy alternatívát, ajánlottak egyet és rögtön el is vetették: „Azokkal, akik azt mondják, hogy az integrációs ideál egyedüli alternatívája a különválás, de egyenlőség, szenvedélyesen nem értünk egyet”.

Okokat nem mondanak, de a szegregáció szerintük nem „kóser” és punktum. Ehelyett elmondják, hogy az országnak mit kellene tennie. Először is elismerni a feketék egyedülállóan tragikus tapasztalatát. Ahogyan a zsidók egyedülálló szenvedés és különleges méltatás jelképévé tették a holokaustot, a négereknek is ugyanezt kellene tenniük a saját történelmükkel. Így elő lehetne mozdítani a négerekkel szembeni faji kedvezményeket „pozitív dologként, amelyet az összes amerikai büszkén kellene támogatnia”. Ehhez masszív antirasszista médiakampányra lenne szükség, amely „kioktatna bennünket a bonyolult diszkriminációról, vagy figyelmeztetne bennünket a faji sérülésre, amelyet egymásnak okozunk”, és „felszólítaná a fehér középosztályhoz tartozó háztulajdonosokat, hogy gondolják át, miért is szándékoznak eladni a házukat, amikor egy középosztálybeli fekete család költözik a szomszédságukba”.

Végeredményben tehát a könyv tökéletesen példázza azt a következetlenséget, ahogyan Amerika a fajról gondolkodik. A szerzők felfedezték a „spanyolviaszt”: az integráció nem történt meg. Egészen odáig fokozták a merészséget, hogy megkockáztatták: talán sohasem fog megtörténni. Majd az ostobaság csimborasszójaként egy még vadabb és még valószínűtlenebb változatát ajánlják annak a propagandának, amelyről korábban maguk is elismerték, hogy megbukott.

A tragédia az, hogy az utóbbi fél évszázadban az USA éppen így kezeli a faji kérdést, és ezt a módszert akarja exportálni. A Field-félék rosszvoltából hozzánk is.

Gazdag István, demokrata

DR. DRÁBIG JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló